הבעלים נותנין עשרים ושש בעשרים ושתים הבעלים נותנין עשרים ושבע בעשרים ושלש הבעלים נותנין עשרים ושמונה בעשרים וארבע הבעלים נותנין עשרים ותשע בעשרים וחמש הבעלים נותנין שלשים [א]שאין מוסיפין חומש על עלויו של זה [ב]אמר אחד הרי שלי בעשרים ושש אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר הבעלים קודמין ואם לאו אומרים לו א] הגעתיך: **גמ'** אמר רב חסדא לא שנו אלא שבן ארבעים עומד במקומו אבל אין בן ארבעים עומד במקומו משלשין ביניהן תנן חזר בו של ארבעים ממשכנין ב] עד עשר אמאי ליתן בר חמשין בהדיה דליכא בן חמשים חזר בו בן שלשים ממשכנין מנכסיו ג] עד עשר אמאי וליתן דבן ארבעים בהדיה דליכא בן ארבעים חזר בו בן עשרים ממשכנין מנכסיו ד] עד עשר אמאי ליתן דבן שלשים בהדיה דליכא בן שלשים אי הכי אימא סיפא חזר בו של עשר מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל עשר את המותר ליתב ה] דבן עשרים בהדיה וכי תימא ה"נ דליכא בן עשרים אי הכי נפרעין משל ו] עשרה נפרעין ממנו מיבעי ליה אלא ז] אמר רב חסדא לא קשיא כאן בבת אחת כאן בזה אחר זה תניא נמי הכי [ג]חזרו כולן כאחד משלשין ביניהם והא אנן תנן ממשכנין מנכסיו עד עשר אלא לאו שמע מינה כדרב חסדא שמע מינה איכא דרמי להו מירמא תנן חזר בו של עשר מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל עשר את המותר והתניא משלשין ביניהם אמר רב חסדא לא קשיא כאן בבת אחת כאן בזה אחר זה: הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם בעשרים וכו': למימרא דחומש עדיף ורמינהו [א]בעל הבית אומר בסלע ואחד אומר בסלע ואיסר של סלע ואיסר קודם מפני שמוסיף על הקרן הכא דחומשא רווחא דהקדש הוא חומש עדיף התם דחומשא רווחא דבעל הבית קרנא תיפרוק שפיר חומשא לא איכפת לן: אמר אחד הרי הוא שלי ח] כו': בעשרים וחמש נותנין שלשים ולימרו הבעלים אתא גברא [ב]בחריקין ט] דאמור בעלים דינר וליתני דינר לא דק ולא והא קתני אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר י] בעלים קודמין אלא אמר רבא [ד]דאמור בעלים פרוטה ולא דק: שאין מוסיפין חומש על עלויו כו': [ה]אמר רב חסדא לא שנו אלא שלא נישום הקדש בג' אבל נישום הקדש בג' מוסיפין תניא נמי הכי בית שמאי אומרים מוסיפין ובית הלל אומרים אין מוסיפין היכי דמי אי יא] לא נישום מאי טעמא דבית שמאי אלא דנישום לימא רב חסדא דאמר כבית שמאי לעולם דלא נישום ובית שמאי יב] מחמירין אי בעית אימא לעולם דנישום ואיפוך בית שמאי אומרים אין מוסיף [ג]וליתניה גבי קולי ב"ש וחומרי בית הלל אלא לעולם דלא נישום וב"ש יג] מחמירין: אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ושש כו': רצו אין לא רצו לא יד] אמרי אתא גברא בחריקין ודינר מאי עבידתיה אמר רב ששת ה"ק אם רצו בעלים מעיקרא ליתן חשבון המגיע לאחד ושלשים ודינר
א] היכי

למימרא דחומש עדיף ורמינהו בעל הבית אומר בסלע. תימה לר' אלחנן מאי פריך כו] דהא ליכא למיפרך דהבעלים אומרים בעשרים וכל אדם בעשרים הבעלים קודמים כו' והכא תניא דאחר קודם כח] ומאי קושיא דהא דהבעלים קודמין זהו כשאין אחר פודהו ביותר ומסיפא נמי ליכא למיפרך דתניא אחד אומר הרי הוא שלי בעשרים ואחד הבעלים קודמין ונותן כ"ו והכא תניא דאחר קודם הכי נמי לא קשיא דמידי הוא טעמא אלא מפני שמוסיף על הקרן שהוא עשרים ה"נ במתני' דין הוא שיקדמו הבעלים שגם הם מוסיפין על הקרן כשנותנין עשרים ושש שנותנין האחד יותר על העשרים כט] והחומש בשביל (חומש) הקרן שהוא עשרים ואחת ושמא הוא מקשה כך מאי שנא שכופין הבעלים לתת דמים שאמר האחר וחומשו על מה שאמר הוא דקתני שהבעלים נותנין כ"ו כ"ז והכא תניא כשהבעלים אומרים בסלע והאחר אומר בסלע ואיסר [של סלע ואיסר] קודם ואין אנו כופין את הבעלים שיתנו סלע ואיסר עם החומש דקתני של סלע ואיסר קודם ולא קתני הבעלים נותנין חמשה דינרים שהוא קרן וחומש ואיסר ומשני הכא חומשא רווחא דהקדש חומש עדיף הלכך כופין את הבעלים התם דחומשא רווחא דבעל הבית כו': **תניא** בית שמאי אומרים מוסיפין. ה"ג וכן כתוב בספר ר"ת ול"ג תניא נמי הכי ואי גרסי' ליה יש לפרשו כן תניא נמי הכי דאיכא מאן דסבר דמוסיפין בנישום אי כב"ש אי כב"ה ומדקדק הש"ס למצוא ל] אליבא דרב חסדא ומיהו נראה יותר דגרס תניא בלא נמי הכי:
דתנו

הבעלים נותנין. על כרחן: **עשרים ושש.** דלהאי לא יהבינן לה הואיל ואמרו בעלים עשרים ועולה החשבון עם החומש לכ"ה ואי יהביה להאיך בכ"א נמצא הקדש מפסיד ובעלים יתנו על כרחן אותו סלע שהוסיף זה על הקרן וכ"ה דידהו אבל על סלע שהוסיף זה לא יוסיפו חומש: **אמר אחד בעשרים וחמש הבעלים נותנים שלשים.** על כרחן. והשתא איכא למיפרך אמאי כופין את הבעלים בשלמא עד השתא כייפינן להו דהא לא מצינן למיתבה להנך משום דקרן דידהו לא הוי כקרן וחומש דאמור בעלים ברישא הלכך על כרחין הדרינן אבעלים וכיון דהדרינן אבעלים בעי למיתב קרנא כמה טו] דשמאי אחריני וחומשא דידהו אבל השתא דאמר אחד בכ"ה ליתביה להאיך דהא קרן דידיה הוי כקרן וחומש דאמור בעלים ברישא ובגמ' פריך לה: **אם רצו הבעלים כו'.** ולא כייפינן להו הואיל וקרנא טז] כקרן וחומש דאמור איניהו ברישא. והאי דינר מפרש בגמרא מאי עבידתיה: **גמ' לא שנו.** דאין ממשכנין מנכסי בן חמשים אלא עשר סלעים אלא שבן מ' במקומו עומד ואינו חוזר בו אבל חוזר בו בן ארבעים משלשין הכ' סלעים הפחותין מנ' ועד שלשים ביניהם דבן נ' יתן ט"ו ובן מ' יתן ה' דהא באותן עשר שאמר בן נ' יותר על בן מ' לא שייך בר מ' בהדיה יז] בפסידא והנך י' שהוסיף בן מ' על בר יח] ל' בר חמשין נמי איירי (א) במ' דיש בכלל חמשים ארבעים: **דליכא בר נ'.** שלא אמר אדם יותר על מ' דמתני' מילי מילי קתני: **ליתיב בר עשרים בהדיה.** דאיהו נמי בעשר איירי (ב) יט] [: **משל י'.**] מדקתני משל י' מכלל דאיכא אחרינא: **חזרו בהן בבת אחת משלשין ביניהן.** כדרב חסדא ומתני' כגון שחזרו בהן בזה אחר זה דהשתא אמר בן נ' לגזבר כי הדרי בי שבקי לך בר מ': **משלשין ביניהן.** כ] שנים ושלשה ראשונים נשכרין ושנים אחרונים נפסדין שאם חזרו כולם ומכרה גזבר בשויה כא] חמש סלעים נמצאו פחותין מ"ה סלעים יתן בן נ' הי' שלו לבדו ומעשר של בן מ' יתן החצי ששניהם נתרצו בהן ומעשר של בן שלשים יתן השליש ובן מ' השליש ובן שלשים השליש שבשלשתן שלשים אמרו והעשר של בן עשרים יתנו בין ארבעתם והחמש שפחתו מבן עשר יתנו חמשתן: **איכא דרמי להו מירמא.** ולא תני להא דרב חסדא באנפי נפשה אלא ע"י תירוץ דמתני' ובריית' דרמו אהדדי: כב] **[בעה"ב אומר בסלע.]** בעה"ב הפודה מעשר שני שלו מוסיף חומש דכתיב (ויקרא כז) ואם גאל יגאל איש ממעשרו וגו' כג] ואחר הפודה אין מוסיף חומש. בעה"ב אומר בסלע ואחר אומר בסלע ואיסר כו' שמוסיף על הקרן ואע"ג דבעל הבית בעי למיתב טפי דחומש סלע הוי דינר ודינר הוי עשרים וד' איסרין בפ"ק דקדושין (דף יב.): **התם.** גבי מעשר שני חומש רווחא דבעל הבית הוא שהרי בין קרן בין חומש הכל שלו והוא יאכל הכל בירושלים ואין לנו בו אלא מצות פדייה שלא יאכלנו בגבולין בלא פדיון ועיקר פדייתו בקרן היא ואע"ג דבלאו דמי לא איכפת לן שהרי ביתירות דמיו אין נהנה אלא הוא: **ולימרו בעלים אתא גברא בחריקין.** במקומינו שרוצה ליתן כמותינו בשלמא עד השתא הדריתו עלן משום פסידא דהקדש אבל השתא אמאי בעיתו למיכפיין: **דאמור בעלים.** ברישא דינר יותר על עשרים דמטי חומשנא דקרן וחומש לכ"ה ודינר ואי יהבינן להאי איכא פסידא להקדש הלכך הדרינן אבעלים על כרחייהו: **וליתני.** ברישא דמתני' הבעלים אומרים בעשרים ודינר: **לא דק.** למתני דינר אלא חשבון הסלעים: **והא קתני.** דינר בסיפא אלמא דק בדינרין: **אלא אמר רבא דאמור בעלים.** ברישא פרוטה ובפרוטות לא דק: **שלא נישום הקדש בשלשה.** שלא שמו שלשה בני אדם את הקרקע כמה שאמר זה האחר: **אבל.** שמאוהו שלשה כדבריו של זה מוסיפין בעלים חומש על עילויו בעל כרחו ולא בעינן עשרה. ואע"ג דשומא דהקדש בעי עשרה כדאמרינן בסנהדרין (דף ב.) הקרקעות תשעה וכהן הכא רבותא קא משמע לן דכיון דאמרי תלתא לא מהדרינן אעשרה ויוסיפו חומש על העילוי (ג): ששה דברים מקולי ב"ש ומחומרי בית הלל: **ודינר מאי עבידתיה.** הא אמרת אין מוסיפין חומש על עילויו של זה: **מעיקרא.** כד] בשפתחו ראשון: **ליתן חשבון המגיע.** כה] על עילויו של זה לשלשים ואחד ודינר:
והיכי

רבינו גרשום

אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ואחד סלעין **הבעלים נותנין עשרים ושש.** לפי שהבעלים אמרו בעשרים ומוסיפין עוד חומש על עשרים הרי כ"ו וכן לעולם כופין הבעלים שיפדוה הן בשביל שמוסיפין חומש ויתנו עוד גם התוספת שמוסיף אחד על העשרים אבל אין מוסיפין הבעלים חומש על אותו עילוי שמעלה אחד על העשרים אלא יתנו התוספת לבדו על חומש שלהן כגון אמר אחד הרי היא שלי בכ"ה הבעלים יתנו [ל'] ולא יותר חמש בשביל חומש שלהן וחמש בשביל תוספת של זה אבל **אמר אחד הרי היא שלי בכ"ו.** אין כופין את הבעלים לפדותה כדאמרינן בגמ' דמצי אמרי אתא גברא בחריקין שהוסיף על הכ' כנגד החומש שאנו חייבין להוסיף מעתה אין אנו חייבין לפדותה אא"כ רצו הבעלים עדיין לפדותה: **אם רצו ליתן שלשים ואחת ודינר.** שכך עולה החשבון בין החומש שלהן והתוספת של זה הבעלים קודמין: **ואם לאו.** שלא רצו הבעלים ליתן כל כך: **אומרים לו.** לזה שאמר בכ"ו: **הגעתיך.** תן מה שאמרת והרי היא שלך: **גמ':** [**לא שנו.** דאמרי דכי חזר בו של חמשים דממשכנין מנכסיו עד עשר ולא יותר **אלא דבן ארבעים עומד במקומו** שאינו חוזר בו אלא רוצה לפדותה בארבעים **אבל אין בן ארבעים עומד במקומו** שאינו **משלשין ביניהם** שעכשיו נפחתו להקדש י' שקלים: **משלשין ביניהן.** זה הפיחות שיתן בן חמשים ט"ו שקל ובן מ' ה' שקל: מ"ט האי בן חמשים העשר שהוא הוסיף יתן הוא לבדו בלא דין ודברים והעשר שקל שהוסיף בן מ' על בן ל' יאמר בן מ' לבן נ' את נמי שייך בהדי עשר דידי דיש בכלל חמשים ארבעים הילכך יהיב נמי פלגא דהני עשר ואידך ה' שקלים לחוד: **דליכא בן חמשים.** שלא שמאה שום אדם בחמשים: **ליתן הבן ארבעים.** ט"ו דליתשיך בפלגא דהני עשר דבן שלשים: אי איכא בן ארבעים הכי נמי אלא **דליכא בן ארבעים** הילכך יהיב בן שלשים עשר: **אי הכי.** כדאמר רב חסדא: **אימא סיפא חזר בו של עשר כו']: אי הכי.** אי דליכא אלא עשר [לחודיה] אמאי איצטריך למימר נפרעין משל עשר **נפרעין ממנו מבעיא ליה.** אלא מדקתני נפרעין משל עשר ש"מ דאיכא נמי [של] בן עשרים ולא קתני משלשין ביניהם וקשיא לרב חסדא: **אלא לא קשיא כאן** שחזרו כולן בבת אחת משלשין [ביניהן] אבל חזרו **בזה אחר זה** נפרעין מכל אחד תוספתו: **תניא נמי הכי.** דכי חזרו כולן כאחד משלשין ביניהן כיצד של חמשים יתן ט"ו ושל ארבעים ה' מתוספתו וה' מתוספת בן שלשים ובן שלשים יתן חצי תוספתו [וחצי תוספתו של בן כ' ובן כ' יתן חצי תוספתו] וחצי מן המותר שנפרעין מבן עשר: [**והאנן תנן ממשכנין** מנכסיו של כל אחד ואחד **עד עשר אלא לאו** ש"מ **כדרב חסדא** וכדתרצינן כאן בבת אחת כאן בזה אחר זה]: [**בעל הבית אומר.** לפדות מעשר שני שלו בסלע ואחד אומר תנהו לי ואני לך אתן בשבילו סלע ואיסר של **סלע ואיסר** קודם לבעל הבית ויהיה המעשר שלו **מפני שמוסיף על** הקרן איסר יותר מבעה"ב ואע"ג דכי פריק ליה בעה"ב מחוייב להוסיף חומש כדכתיב ואם גאל יגאל איש ממעשרו חמשיתו יוסף עליו ואחר אין מוסיף חומש אפי' הכי של סלע ואיסר קודם לבעה"ב: ומתרץ לא קשיא דהכא בגואל שדהו דחומש דמוסיפין בעלים **רווחא דהקדש הוא** שהקרן והחומש בא ליד הגזבר משום הכי ההוא דיהיב חומש להקדש עדיף: **הכא.** גבי מעשר שני **דחומשא** שמוסיף **רווחא דבעה"ב** הוא שהקרן והחומש של בעה"ב הוא ומעלהו ואוכלו בירושלים בתורת מעשר וכשמוסיף חומש זהו ריוח שלו שיש לו יותר מעות ממה לקנות כל צורכו בירושלם משו"ה ההוא דפריק הקרן שפיר שמוסיף בפדייתו יותר מבעה"ב איסר הוא קודם לבעה"ב ואע"פ שהבעל הבית מוסיף חומש כיון שאינו בא ליד הקדש לא הקרן ולא החומש אלא ליד בעה"ב לית לן בה בההוא חומש אלא ההוא דפריק קרנא שפיר טפי מחבריה איהו קדים: **ואמאי הבעלים נותנין שלשים ולימרו בעלים כבר אתא גברא בחריקין.** במקומינו שרוצה ליתן כנגד הקרן וההחומש שלנו ומעתה נפטרנו: **לא.** לא מצו למימר הכי כגון דאמור בעלים בעשרים ודינר דחייבין ליתן כ"ה ודינר והאי גברא לא אמר אלא כ"ה הלכך ליכא למימר אתא גברא בחריקין: **אי הכי** אמאי לא תני בעלים אומרים עשרים ודינר וליתני דינר]: **לא דק.** [תנא] דלא רצה לשנות דינר שהוא פחות משקל: [**ולא והקתני בסיפא** דינר: **אלא אמר רבא.** כגון דאמור בעלים בעשרים ופרוטה דחייבין ליתן כ"ה ופרוטה ואידך גברא לא אמר אלא בכ"ה לחוד ולא מצי למימר אתא גברא בחריקין. וכיון דאמרי בעלים פרוטה פרוטה לא הוי דבר חשוב ולא רצה התנא לשנותה: **לא שנו.** דאין מוסיפין חומש על עילוי של זה אלא שלא נישום הקדש בג' בני אדם: **אבל.** אם שמאה אותו אחר לדעת ג' בני אדם ששוה כך וכך על עשרים מוסיפין הבעלים נמי חומש אף על אותו עילוי: **תניא נמי הכי כו']: לעולם דלא נישום.** הא נישום אפי' ב"ה מודו דמוסיפין. ודקשיא לך מ"ט דב"ש דאמרי מוסיפין: **ב"ש מחמירי.** משום חומרא בעלמא הוא דקאמרי הכי: **ואיב"א דנישום ואיפוך.** ורב חסדא כב"ה דאמרי מוסיפין: **א"כ** דב"ה מחמירי דאמרי מוסיפין חומש על עילויו **ליתנייה גבי קולי ב"ש וחומרי ב"ה.** אלא לעולם כדאמרינן מעיקרא **דלא נישום** [ואפי' הכי ב"ש מחמרי דאמרי מוסיפין] אבל נישום אפי' ב"ה סברי דמוסיפין ורב חסדא כב"ה: **רצו אין לא רצו לא.** [דאין כופין אותן] מ"ט דאמרי אתא גברא בהריקין: **האי דינר מאי עבידתיה.** הא אמרת (א) דאין מוסיפין חומש על עילוי של זה והאי דינר מיחזי כחומש מן ההוא סלע {דינר} ששי שעל עשרים: [**אמר רב ששת הכי קאמר.** כיון שאמר בעלים הרי היא שלי בכ"א קודם שאמר זה ועכשיו מגיע להן ליתן בין קרן וחומש כ"ו שקלים ודינר אם רצו ליתן כך הן הבעלים קודמין:

א) בכ"י והוצאת אילן: **הא כבר תנא.**

עין משפט נר מצוה

ה א מיי' פ"ח מהל' ערכין הלכה ה:
ו ב מיי' שם הל' ז:
ז ג מיי' שם הלכה ד:
ח ד מיי' שם הלכה ה:
ט ה מיי' שם הל' ו:

מוסף רש"י

הבעלים נותנין עשרים ושש. שאי אפשר לתת לזה באחד ועשרים שנמצא הקדש נפסד בחמשה (גי' רש"ל בארבעה) סלעים ולבעלים נמי לא פחתינן מן הקרן שאמאה איש אחר, הלכך נותנין כ"א לקרן וחמשה לתוספת חומש ועל עילויו של זה שהעלה בדמיו סלע אין מוסיף חומש אלא על קרן שאמאה הוא (ב"מ נד.). **אתא גברא בחריקין.** הרי בא אחר תחתינו שחפץ ליתן כמה שעולה קרן וחומש שאמרתי ואין הקדש נפסד ולמה נכוף את זה לתת שלשים (שם). בחריקאי. במקומי, ולי נראה לשון חידקי, קרן, כלומר לשון פקידת מקום בפקד מקומי ובפגמי (כתובות סא.) לשון פגום, כמו קרנים חרוקות דשחיטת חולין (נט:) כלומר שאני מסתלק ונפגם מקומי (כתובות קה.). **וליתניה גבי קולי ב"ש.** בעדיות דקא חשיב התם כל קולי ב"ש וחומרי ב"ה (חולין נב:).

שינויי נוסחאות

א] אומרים לו הגיעתך (ש"מ), ב] ממשכנין מנכסיו עשר [ותיבת עד נמחק, וכן לקמן] [ובנ"א גרסי' עד] (ש"מ), ג] מנכסיו עשר אמאי ליתן בן ארבעים בהדיה (ש"מ), ד] מנכסיו עשר אמאי ליתן בן שלשים בהדיה (ש"מ), ה] ליתב בן עשרים (ש"מ), ו] משל עשר (ש"מ), ז] אמר רב חסדא. בס"א איתו (ש"מ), ח] שלי בעשרים וחמש הבעלים נותנין ל' [תיבת כו' נמחק] (ש"מ), ט] בחריקין אמר זעירי דאמור (ש"מ), י] ודינר הבעלים (ש"מ), יא] אי דלא נישום (ש"מ), יב] שמאי מחמירי אי (ש"מ), יג] וב"ש מחמירי (ש"מ), יד] לא דאמרי אתא (ש"מ), טו] כמה דשיימוני' אחריני (ש"מ), טז] וקרנא דהאי הוי כקרן וחומש דאמור נינהו (ש"מ), יז] ובפסידא דהנך (צ"ק), יח] ל' בר חמשין נמי שייך בהו דבר חמשין אירי (ש"מ), יט] גירסת ל"ק משל עשרה ומדקתני משל י' וכו'., כ] ביניהן. שלשה ראשונים נשכרין [תיבת שנים נמחק] (ש"מ), כא] בשויה בחמש סלעים (ש"מ), כב] גי' ל"ק בעה"ב אומר בסלע דבעה"ב הפודה וכו'., כג] וגו' והאחר הפודהו אין (ש"מ), כד] כשפתחו (צ"ק), כה] המגיע עם עילויו (ש"מ), כו] אהא ליכא למיפרך דקתני הבעלים (צ"ק), כז] למיפרך ארישא דתנן הבעלים אומרים (ש"מ), כח] דמאי קושיא (ש"מ), כט] גי' ל"ק דחומש בשביל הקרן שהוא כ' ושמא כו', ל] גי' ל"ק ב"ה אליבא,

שיטה מקובצת

הבעלים נותנין עשרים ושש. גליון ק"ק וכי מפני שיעלוה בדמים יותר מכדי שוויו ניכוף לבעלים לתת, וי"ל אם יראו הבעלים שיעלוהו יותר משוויו יאמרו תפדו אתם ואני אעלה החומש. הר"י והרא"ש ז"ל: **אמר רב ששת ה"ק.** ותימה מאי רבותא איכא הכא. תוס': **תוס' תניא בית שמאי ומדקדק.** לשון הר"י ז"ל בגליון. ודחיק תלמודא לאוקמה מילתא דרב חסדא כב"ה ואין יכול ע"כ: **בא"ד תנ"ה ב"ש כו'.** תימה אמאי מייתי אי משום לישנא דאיפוך אין זו סברא דמייתי תנ"ה כיון שהוא צריך להפך הברייתא וי"ל דמייתי שפיר דלכל הלשונות איכא תנא דס"ל כרב חסדא ומיהו דחיק לאוקמי ב"ה כרב חסדא. תוס':

מסורת הש"ס

א) [מעשר שני פ"ד מ"ג], ב) [כתובות סא. קה.], ג) [חולין נב: וש"נ],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא שנו וכו' בר חמשין נמי איירי דיש בכלל ותיבת במ' נמחק: (ב) ד"ה ליתיב בר עשרים וכו' איירי הס"ד ואח"כ מ"ה נפרעין משל עשרה מדקתני וכו' אחרינא הס"ד ואח"כ מ"ה בבת אחת חזרו בהן: (ג) ד"ה אבל וכו' על העלוי הס"ד ואח"כ מ"ה קולי ב"ש ששה: